

GORE SRCA

VJERSKI TJEDNIK

GOD. V.

ZAGREB, 14. svibnja 1950.

BROJ 20

Učitelj ljubi bolesne

Pitali su jednom svetoga Rajmundu Lullu: »Komu ti pripadaš? Otkale si ti? Kamo ideš? Tko te je ovam doveo? On je na sva ova pitanja odgovorio: »Ja pripadam Ljubavi. Ja sam od Ljubavi. Ja idem k Ljubavi. Ljubav je ono, što me ovam dovelo.«

I dobro je odgovorio. Ljubav nam je Božja životom našim upravlja i vodi ga. I za tom Ljubavi treba da idemo. U svemu, što nas zadesi, treba da gledamo Ljubav Božju. Pa tako je i u nevoljama i bolestima. Pa ako nas možda kada Bog pokara i bolešću, ne smijemo ipak svaku nevolju i bolest smatrati nekom kažnou Božjom. Često i prečesto imade Bog i druge nakane u tome. Zato ne valju donositi sude o tome, što bi imala znači neka bolest. Tko bi uviđek u nesreći i nevolji gledao srdžbu Božiju, tonu bi se moglo s pravom prigovoriti, da Božja ne pozna. Bog je naime ljubav. I Njegova je ljubav neograničena.

Već prorok Izajja veli, da Božjem ne pripada gnjev. Iako se Gospodin razgnjevi, ako pravdu čini, to širi svobodu posao, koji Njemu nije običan (iz 28, 21). Lijepo kaže kardinal Pie, da je ono ljevice Božje, koja šibom odgaja, ali se do skura umori i ne služi se temu rukom. Naprotiv je Njegova desnica draga oruđe Njegova Srca, kojom vrši djela ljubavi.

Stoga i Spasitelj odgovara Židovima, koji su se potužili na Pilata, da je pobijedio Galilejce i njihovu krv izmiješao s njihovim žrtvama: »Mislite li vi, da su ovi Galilejci bili veći grešnici od svih Galilejaca, jer tako postrađaše? Ne, kažem vam, nego ako ne budete činili pokore, svi ćete tako propasti. Ili mislite li, da su onih osamnaest, na koje pada kula u Siloji i ubi ih, bili veći krivci od svih ljudi, što stanuju u Jeruzalemu? Ne, kažem vam, nego ako ne budete činili pokore, svi ćete tako propasti. (Lk 13, 1-5).«

Tine je Spasitelj bio kazati, da nas tuda nesreća treba da potakne na popravljanje, a ne da nemilosrdno sudimo bližnjega. I ostali će Židovi jednako poginuti, ako se ne pokaju i Bogu iskreno ne obrate.

Bolest i trpljenje je sjeme vječnoga blaženstva. U samoj prirodi naizmimo lijepih slika za to. Gromadna mrarama je »blaženost« t. j. mnogo vrijedna teku onda, kad pred nju stane umjetnik i izradi iz nje divan kip. Grada zlata postaje »blaženost« t. j. dragocjenom, kad se bacu u peć, da se u njoj očisti i od svog taloga odijeli.

Tako je i s ljudskom dušom. Ona postaje »blaženom«, kad je obradi božanski Umjetnik tekićem i va-

trom tjelesnih boli. Riječi su našega Spasitelja: »Blazeni žalosi, jer će se utješiti (Mt, 5, 4). Na njih se mogu primijeniti riječi proroka Izajje: »Gle, ja dovodim spasenje k njima, kao rijeku, kao nabujali potok. Vi ćete se na njemu napiti. Bit ćete nošeni na rukama, milovani na koljenima. Kao dječaka, koga tješi mati njegova, tako će vas ja tješiti. U Jeruzalemu (nebeskom) vi ćete se utješiti (Iz 66, 12, 13).«

U nebu prestaje svaka bol i bolest. U nebu je s dušom preobraženo tijelo i zauvjek neraspadićevo. Zdravima pak upućuje Učitelj vrlo ozbiljne opomene. Poziva ih, da posjećuju bolesne: »Sve, dakle, što hoćeš, da čine vama ljudi, činiti i vi tako njima... Ne trebaju zdravi lječenici nego bolesni. Idite i pamte, što znači: »Milosrde hoću, a ne žrtvu« (Mt 7, 12; 9, 13).

Kod suda će Spasitelj reći blagoslavljenima Oca svojoga zahvalnu riječ: »Bijah bolestan i pohodili ste me (Mt 25, 26), prokletima će predavacivati, kao razlog njihova odbacivanja: »Bijah bolestan i niste me koj je mjeri ljubio nevoljne i bopohodili (Mt 25, 43). A kad budu leme,

oni jedni i drugi u čudu zapitali, kad je to bilo, reći će im: »Zaista vam kažem, što ste god učinili jednom od ove moje najmanje braće, meni sve učinili... što god niste nijemi učinili, ni meni niste učinile (Mt 25, 40, 45).«

Osim ove pobudne i blažene utjehe, koju je Spasitelj dao potištenima, izmučenima i bolesnim sviju vremena, davao je još i zdravljice svojim suvremenicima: »I prolazio je Isus po svim gradovima i selima učeci po njihovim zbornicima i propovijedajući evanđelje o kraljevstvu i tjećeci svaku bolest i svaku slastu (Mt 9, 35).«

Svakoga je bolesnika On ozdravio, koji je s vjermom i pouzdanjem podigao oči k Njemu. On nije izbjegavao bolesnike. Nije se plasio dobitice s gubavcima: »I pruživši ruku, dotače ga se govoreći: Hoću očistiti se! I odmah se očisti od svjege gube« (Mt, 8, 9).

Samilost je u Njemu nadvladala svaku gnušanje i odbojnost. U toliko je današnju i našu dobitku, vidi Gospodin. S obzirom na to naziva sveti Basilije težnju za slavom, da je ona »razbojnički naša dobit dječja, neprijatelj naše duše, kradljivac našeg dragocjenog blaga i moljaci, koji izjeda naše kreplosti.«

Za toga je jačmo, da je želja za slavom velika zapreka za kršćanskog savršenost, i da se ne može očekivati, da će netko napredovati u duhovnom životu, ako ovu otvornu bijaku skupa s kriješnjem iz svoga arca ne isčupa. Pogodao te želje leži i u tome, što će ona ukazuje tvrdokornom i gotovu nesavladivom. Ona erpe i iz dobrih djeja uvijek izmora svoju hrani, pa se zato može većma svati pogreškom krepom i duhovnih osoba, negoli velikih graničnika. Kastjan veli: »Sve pogreške, protiv kojih se uspiješno borimo, gube dnevne na snagi i nestaju ih, a ne želja za slavom daje uvijek izmorce svoju glavu, makar koliko je putu oborili na pod. Ne može li davao da nekoga učini tačnim lijepim odlonom, on to pokušava učiniti zamazanim i poderačkim. Ne može li ga učiniti oholim, slijajim znanjem i darom govora, pokušava postići svoj cilj obiljnom sutjantom. Posti li netko javno pred očima sviju, javlja se tačnija, sakriva li post, da izbjegne zamaknu slave, zahvata ga ta napast a neke druge strane.«

Sv. Jeronim uspoređuje vrlo lijepo u svom planu na Eutihiju težnju za slavom i tačniju sa sjenom. Kao što sjena ide za tijekom, tako ide želja za slavom iz kreposti, iako je sjena tim brze hite za dojvečkom, što on brže odmeće, tako i krepom svog dojvečnog težnja za slavom progoni to jače, što više bježi od nje. U pismu na Rustika veli pati Svetac, da ta pogreška prati pravednika i u najamotniju pustinju. On piše: »Broz prodrže težnja za slavom u zameću. Poslije nekoliko postova i kratkog odjeljenja od ljudskog društva pati dojveč, da je ved neslo veliko nadijanje. Ako se ova pogreška u neku ruku ne da nadvladati, jer i same krepnosti je ne slabe, nego joj još pružaju i hrani, zato treba da duhevne osobe veoma bđiju, da se proti njoj sigurno zaštite.«

NE TEŽI ZA SLAVOM

Nerijetko porede težnju za slavom pogibeljnom i smrtonosnom otrvou, a ona to doista i jest. Otrv ubija čovjeka, čini ga lješnjom bez života, koja nema ništa ljudskog osim vanjske telesne forme. Slično biva s kreponim činima, kad ih otruje želja za slavom. Ona im udizima sve, što je dobro, nadmaravno, zaštuju i sveto, a ostavlja mi tješnju krapost, koja još imenuje vrijednos u ljudskim očima, ali u Božjim ne vrjedi više ništa. Uzmušno slučaj, da netko dade miloštinju siromahu, ali samo je za vrijednost, za slavom. Tako se djelo po svojoj vanjšnji čini svetim, ali ne samo da nije kreposo, nego je tako i griješno, i to poradi nakane, radi koje je učinjeno. Nakana je naime u našim djelima onaj unutarnji životni element, koja iz jedina daje život, ljepotu, vrijednost i slijaj.

Zato kada Krist za farizeje, koji su davali miloštinju, mogli i postiti jedino, da to ljudi zapase i da ih slave, »Zaista vam kažem, primijti su ved svoju plaću. Slavoljepljina se dogada, kako se jedno dogodilo kralju Ezequiju, o komu pripovjeda četvrtka Knjige kraljevina. U svojoj tačnosti pokazao je jednom poslanicom babilonskog kralja sve blago u svojoj kraljevskoj palati. No zato mu je odmah navješto prorok Izačiju u ime Božje: »Sve, što je u tvoju kući i što su ti oči danas namrli, bit će oplaćano i odmješeno u Babilon, i ništa će očetaš, vidi Gospodin. S obzirom na to naziva sveti Basilije težnju za slavom, da je ona »razbojnički naša dobit dječja, neprijatelj naše duše, kradljivac našeg dragocjenog blaga i moljaci, koji izjeda naše kreplosti.«

Za toga je jačmo, da je želja za slavom velika zapreka za kršćanskog savršenost, i da se ne može očekivati, da će netko napredovati u duhovnom životu, ako ovu otvornu bijaku skupa s kriješnjem iz svoga arca ne isčupa. Pogodao te želje leži i u tome, što će ona ukazuje tvrdokornom i gotovu nesavladivom. Ona erpe i iz dobrih djeja uvijek izmora svoju hrani, pa se zato može većma svati pogreškom krepom i duhovnih osoba, negoli velikih graničnika. Kastjan veli: »Sve pogreške, protiv kojih se uspiješno borimo, gube dnevne na snagi i nestaju ih, a ne želja za slavom daje uvijek izmorce svoju glavu, makar koliko je putu oborili na pod. Ne može li davao da nekoga učini tačnim lijepim odlonom, on to pokušava učiniti zamazanim i poderačkim. Ne može li ga učiniti oholim, slijajim znanjem i darom govora, pokušava postići svoj cilj obiljnom sutjantom. Posti li netko javno pred očima sviju, javlja se tačnija, sakriva li post, da izbjegne zamaknu slave, zahvata ga ta napast a neke druge strane.«

Sv. Jeronim uspoređuje vrlo lijepo u svom planu na Eutihiju težnju za slavom i tačniju sa sjenom. Kao što sjena ide za tijekom, tako ide želja za slavom iz kreposti, iako je sjena tim brze hite za dojvečkom, što on brže odmeće, tako i krepom svog dojvečnog težnja za slavom progoni to jače, što više bježi od nje. U pismu na Rustika veli pati Svetac, da ta pogreška prati pravednika i u najamotniju pustinju. On piše: »Broz prodrže težnja za slavom u zameću. Poslije nekoliko postova i kратkog odjeljenja od ljudskog društva pati dojveč, da je ved neslo veliko nadijanje. Ako se ova pogreška u neku ruku ne da nadvladati, jer i same krepnosti je ne slabe, nego joj još pružaju i hrani, zato treba da duhevne osobe veoma bđiju, da se proti njoj sigurno zaštite.«

ŽIVOT S LITURGIJOM

Tužiš se svojim znancima, kao i svome isporvajniku, da ne možeš pratiti liturgički život crkvene godine, jer namas mnogo vremena. Ti bi htio još više produžiti svoj duhovni život, a sam osjećas i znas, da ćeš ga najbolje produžiti i prožeti svršenjem duhovninstva jedno tako, ako budesi, sto više živo i osjećas sa Crkvom, t. j. s nezimnim blagdanima, jer u onome, Šta Crkva istje u životima svojih slavljenika, a to su sve, tli ćeš naći najbolju pobudu i za samoga sebe.

Ti si dio mističnog tijela Kristova.

Šta je današnji dan, a osobito svake nedjelje, a Štim, koji te je stvario, i koji se za tebe brine, kako je sam kaže načinjeviš, kad je rekao, da se brine za ptice nebeske i cvijeće poljsko.

Tvoje sudjelovanje sa crkvenom godinom ti bi mogao, ako ne možeš nikako drukčije, usredotočiti tako, da povežes misi u nedjeljnjem evanđelju tog mjeseca, pa da iz toga crpši glavnju snagu za sve svoje duhovne potrebe.

Povrćajući mjesecna evanđelja, a po mogućnosti i blagdanska, pa kasnije

je dnevna, ti ćeš otkriti onaj snisanje, koji najbolje odgovara tebi i koji će povesti najboljim putovima u Njemu. Možda ćeš putovati biti strani, ali će vježbom jednoga dana postati ravniji, jer ćeš se tvjra unutrašnjo proprijeti.

Tvoje će srce postati hram Duha Svetoga. To je prvi uvjet, da budeš uvek povezan s Kristovim mističnim tijelom, to da budeš dioničkom svih milosti, koje ono zaslužuje pred licem Svetogvješnjega.

Mjesecna evanđelija kriju u sebi duhovni amiss onog dijela crkvene godine, koji treba proživjeti i na fazi načinjeviš svu svoju pažnju željama prijevremenica Crkve, koja nas uvijek najbolje vodi.

Te su smjernice iz evanđelja nadnevne, a opet su, što je dojstojeća divljava, u vremenu. One neka budu naša utjeha, one neka nas vode i mi nećemo zahvatiti.

Na ovaj način prihvatićeš svoju dušu na stalno i ustajno povezivanje sa životom Crkve, postat ćeš dioničkom.

Bio si osuđen i izranjen, trnjem krujen, bijevan i razapet i umro si i pokopan.

Isuse, uskršnju si kao Bog i vječni.

Isuse, uskršnju si kao dojveč.

Uloga Marijina u otkupljenju

Nikto neka se ne čudi, što kardinali katolički imadu nešljepno pozdanje u zagovor bl. Dj. Marije. Ona je Majka Božja i majka Isusa. Iz ovoga dvostrukogu našlava prolazi uloga Marijina u našem duhovnom životu. Kao majka naša vrši Ona dosta prava majhnišku brigu i najskrenije nastojanje oko našeg spasenja. A ta je Njezina origa i nastojanje zaista i najuspešnije kod nebeskoga Oca baš zato, jer je Ona Majka Božja i kao tekuva ima najveći uticaj kod svoga Sina Isusa Krista, koji je Isu Božiju i pravil Bog, jedne naravi s Ocem i Bohom Svetim.

No da nam uspije i moć Marijine zagonjavaju bude još jasnija i očvidnija, treba da se sjetimo i Njezine uloge u djeti našeg otkupljenja i posvećenja. Drugim riječima treba da značemo, da je Ona i zastuplju uzrok mistici t. j. da je Ona pogodila zaslužiti i steti mističkojima smo otkupljeni. Isus je dinduše glavni i prvotni uzrok i zastupitelj, i to u pravom smislu (de congruo) svih mistici, koje primamo. Ali Marija je s Njim udružena u dijelu našega otkupljenja. Ona je prema tomu drugotni zastuplju svih tih mističnih našiju, komu pristaje da to bude i to iz primjerenosti (de congruo). Ona ih je dalekle zasluzila u drugome redu, to znači ovšim od svoga Sina, jer se Ona posvetila i dala naru ljudsku narav kao arsice, kojom će biti za nas zasluzila.

Ona je zasluzila najprije na dan Utjelovljenja, u času, kad je izgovorila svoj „Fiat – Neka bude“. Utjelovljenje je počekat našu otkupljenju. I sudjelovanje u Utjelovljenju jeste daleki sudjelovanje u Otkupljenju, u stijenju mistici, koje su pod godišnjem sredstvu za naše spasenje i posvećenje.

Osim toga Marija je cijeli svoj život zdržala s djelom otkupljenja. Njezina je volja bila u tom potpuno suslagana s voljom Božjom, u voljem Njezina Sina Marija je Isusa rodila, hrabri i spremljala kantrica na trčavanju na Kalvariju. Ona se sasvim zasluzila s Njime u Njezovim radostima. Tako isto i s Njezovim krušnjama, u Njezovim poniznim poslovima u kruši u Nazaretu u Njezovim krepostima. Ona se nijednija u najmjeđljivim očekljanim i tripljaju i smrti svoga Sina. Svoj „Fiat – Neka bude“ potučila je na podnožje krize i pristala je na žrtvovanje Onoga, koga je Isuh u sve neguli Sebe. A Njezino „ubice“ srce probode moć boži: „I tebi će sanjati moć probodiš dišnu“ (Lk. 2, 35). Koliko je začinjala zastupala Mariju teme savršenom žrtvom!

Marija je neprastato stolje zaslugile svojim dugim mjerentvom, koga je Ona podnijela posjeću povratku svoga Sina u nebo. Bila je našme lješna prisutnosti Ongra, koji je bio Njezina jedina sreća. Cudanu je za osim česnu, kad se s Njim zauvijek sjednjava. Primaju je s ljubavlju ova kušnju, da tako vrsi Volju Božiju i radi na gradeњu Crkve, koja se radi. Tako je Ona skupljala za nas neboverejne zaduže-

Svi su ovi čini zasluzili, što su učinjeni u čiste i najsvršenije načinu, koja se odražaju u onim veličajnim riječima Marijama: „Magnificat anima mea Dominum – Velika duša moja Gospodina. U tom je izražena jedina sliha gorjivošt, kojom Cha izvršuje u potpunoj cijelosti Volju Božiju. A to se podudara s Njezinhim riječima: „Evo službenice Gospodnje, neka mi bude po riječi Tvojoj“. To je ujedno najutječnije slijedjenje s Isusom, izvorom svoga zasluga.

Bez sumnja su ove zasluge bile prije svega na korist Njioj samoj. A umnožili su Njezin posjet mistici i Njezina prava na slavu. Ali, na osnovu toga i na temelju Njezine udestovljivanja u djelu otkupljenja, Ona ih je zasluzila također primjereno za sve. I tako je Ona puna mistici za sebe samu. Ona daje, da se ta mističnost i na nas, prema riječima sv. Bernarda: „Puna (mistici) za Šobe, prepuna i preoblinata na nase“ (In Assump. sermo II, 2).

Počele svega ovoga na mjestu je odgovor kardinala Deschamps-a iz Međe, koji je dao nekom engleskom protestantu. Taj je naime protestant zamjeravao kardinalu, što kardinal toliko štuje Mariju. I rekao mu: „Ja se rade obratom na samog Isusa Krista, kad nesto molim“. A kardinal mu od-

OSNIVAČ CRKVE JE SAM ISUS KRIST

Isus Krist je sam neposredno utemeljio Crkvu na svijetu kao društvo, da traže do svjetska svijeta

• Kad je došao Isus u krajeve Cezare, Filipove, pitao je svoje učenike: Za koga drži ijudi Sina čovjekinja? Oni odgovorile: Jedni za Ivana Krstitelja, drugi za Iliju, opet drugi za Jeremiju, ili za knjegu od proroka. Reče im Isus: A za koga me vi držite? Odgovor Sunin Petar: Ti si Krist, Sin Božja živoga. Odgovor mu Isus: Blago ti, Simeone, sine Joniju! jer tijelo i krv nisu tebi to objavili, nego Otac moj, koji je na nebesima. Ja ti teti kažem: Ti si Petar, i na toj stijeni sagradit će Crkvu svoju i vrata paklena neće je nadvladati (Mt 16, 13–18). Drugom zgodbenim rečaju je Isus Apostolima: „I druge ovce imam, koje nisu iz ovog ovčnjaka, i one mi valja dovesti, i lut će glos moj; i bit će jedno stado i jedan pastir“ (Jv 10, 16).

U obavijenju ovim zgodbama Isus Krist običajno osmatra Crkvu. Crkva će biti uređena kao dobro lagradene kula, koja počiva na jakom temelju-kamenu. Ono, što je kameniti temelj u kuli, to će Petar biti u Crkvi. Od kamenitog temelja dolazi čvrstoća i otpornost kute. Tako će od Petrova ugleda dobiti Crkva svoju površnost i jakost. Crkva će biti silina ovčnjaku. Ovčnjak je uređen tako, da prima samo određene ovce, za koje se brine stručni pastir. Tako će i u Crkvi učiniti vjernici po određenim propisima, koje će propisivati vratnici pastor Petar i njegovi nasljednici Pape.

Isus Krist određuje svrhu Crkvi: spasenje svijeta, Crkva će se prostreti po cijelom svijetu, a ne samo među židovskim narodom. Crkva će upućivati ljudi na prekrogni i vječni Zivot, koji se postizava ediranjem svijeta i grešnog želja, čistim životom, vjeron, molitvom i dobrim djelima. Kristovo kraljevstvo, Crkva, počinje na zemlji, a svrši će na nebu. Isus postavlja vlast u Crkvi; najprije Apostolima pod vodstvom Petrovim, a Petar i Apostoli odobravaju nasljednike. Isus određuje sredstava, kojima se i razvija spasenje. Treba vještavati nauku, koju propovjedaju Krist i Apostoli, primati Sakramente, a narodito sveti Krist i Sveti Prist. Treba se pokoravati vratnoj vlasti: Apostolima i njihovim nasljednicima. Isus predviđa da će današnjici i rabi Isusova vidi, da je On ne samo imao u vlasti osnutak Crkve, nego je bio stvarno i osnovao.

Sad je pitanje, kada, u koje vrijeme je Isus Krist osnovao Crkvu? Sigurno je to, da je starozavjetna Objava, da su sv. Petar i Ivan i Proorok svom radom i vjerovanjem poslužili kao dajatelji predvara za osnutak Crkve. Isusov život i rad, a napose prepovijedanje

Krist je izvršio one, peradi čega je isme s nebu i postao čovjekom: osnovao je sveto kraljevstvo, odgojio učenike, postio ih u pravoj vjeri, zapovjedio im, da tu vjeru svijetu, postavio Petra za svoga načelnika i time uspostavio vlastiarski crkveni dom, koji će vlasti do svjetska svjeti.

Mukom i smrću otkupio je rođe Judu.

Dodata je da, da se povrati Ocu. Prije nego je prošlo 46 dana od usmrštenja, pozvala je učenike u Jeruzalem. Ovdje su Apostoli bili posljednji put u Učiteljem ovu zemlju.

Krist je bio na oku jednak pri muke i usmrštenja, a u istini posevna dragulj: nadoveđenje, otajstvo, odhodjivanje. Nije On tih 46 dana bio s njima stalno kao prije, On je učekao, tek im se ukazivao, javliao, kao najdavniji san i najverjnjačijava.

Ispak, učenici su još klobest, uskogrudni su, brinu se za narod, kojem pripadaju. Dok im On najavljuje kraljevstvo Duhom Svetim, oni postavljaju čudno pitanje: „Gospodine, hoćeš li sada obnoviti Izrael-sko kraljevstvo?“

govori: „I ja isto tako, samo ja ne dolazim pred Njega sam, nego najradejši u pratinju svete Majke Božje. Sto mislite, što će od nas bilo bolje računjeti kod Isusa. Tu će biti prije i sigurnije uslijediti, mu li vi?“ Protestant se u to zamjerio i kamjile prešao u katalofku Crkvi. To su eto razlozi, da mi katalofci ne mogu, a napose u majesnoj sviljanju toliko stujemo da Dj. Mariju.

Uzvišeni Krist

Spasova je dan kraljne Gospodinje ve požeđje. Slava, koja je započela uskršnjem od miriva, danas je došla do vrhunca. Danas je čovječija i Božja narav Kraljeva, ali u slavi Oteva, da seduje u Božjoj vlasti i Božjem Gospodstvu nad nebosom, nemjed, i podzemljem, nad duhovima i nad svetima.

I o Uskrsu je prešlo četrdeset dana. U ovih četrdeset dana postoji Kristova uskršnja zadobili su Apostoli i učenici toliku nutarnju čvrstoću, da se radi Isusova uzasća, nisu razločili, nego se obradevali.

Imali su pravo da se raduju Danas je naša ljudska narav oslašila nad eve nebeske stavnovine i bila uživljena iznad samih Andela i Arhanđela. Bez kraljke zapreke deprez je do samog preystolja. Božje da tamo seduje u slavi Božjoj, jer je u Slavi Božjem bila s Bogom jedinstvena i zdržavljena.

Kristovo uzasće je i naše preslavljenje, i za to kličimo i u radosci za hvaljujimo Gospodinu Bogu! Danas je nebo postalo našom svjetnjom. Jos vremenski? Ne! Danas smo s Kristom već u nebi! Po nezrečivoj Kristovoj hvaljavi dobili smo mnogo više nego po davkovoj važili izgubili. Neprijatelj nam je oteo sreću prvega raja; a Šen misle Božji učinio uđevljima svoga tijela i usvijazio nas do deanne stanje Očeve.

Kristova pobjeda i Njegova slava je na same Njegova, nego je to pobjeda i slavlje potpunog Krista, koji Živi u ostvarenjem tijela sv. Crkve. Krist umrli u na krku predstavljan je naš ljudski rod, i cijelo čovječanstvo je zajedno s njim umrlo na drvenu krku.

U tom svom cijelom čovječanstvu Krist je nosio i sv. Crkvu i Kristova pobjeda i Njegova slava je i naša pobjeda i naše slavlje. Krist naša glava je u nebu i sjeti u deane svome Očevi i priprema nama svima mjesto i istinjeno u sebi ono Njegove riječi: „Idem da vam priprevam mjesto. I kad odem i pripravim vam mjesto, opet cu dođi i uzeš u vas ke se, da budete i vi tamne, i gete znamo Ja. A kamo? Idem, znate i put znamate“ (Jv. 14, 21).

Zar možemo što drugo raditi nego se u svome srcu radovati. I ova naša radost bit će tih veća, što će naša vjeru prema Kristu i prema Njegovoj Crkvi biti veća. Sto možemo mi učiniti, da uzmognemo slavlje uzasće! Samo ovo jedno ostati u Kristu. A kako ćemo ostati u Kristu? Tako, da uđemo u Njegovo tajanstveno tijelo t. i. Njegovu Crkvu, da u Crkvi i u Crkvenom životu. Na taj dan zajedno sa Crkvenim moljivo: „Pcdaj, molimo, svemogući Bože, da mi kralj vjerujem, da je Jeđaoređen Tvoj. Otkupljeli naš, da nađašnji dan uzasao na nebesa, i samu dušu u nebesima oblijavamo.“

SKOLU ZA FILMSKE GLUMCE

osnovao je u Kyoto u Japanu japanski reditelj. Školu se privjele 50 osoba. 30 od ovih zajedno s režisorem Ikkom i vjerovanjem poslužili kao dajatelji predvara za osnutak Crkve. Isusov život i rad, a napose prepovijedanje

Krist je izvršio one, peradi čega je isme s nebu i postao čovjekom: osnovao je sveto kraljevstvo, odgojio učenike, postio ih u pravoj vjeri, zapovjedio im, da tu vjeru svijetu, postavio Petra za svoga načelnika i time uspostavio vlastiarski crkveni dom, koji će vlasti do svjetska svjeti.

Rekao im je:

„Bit ćete mi svjedoci u Jeruzalem i po svoj Judeji i Samariji i do kraja zemlje. To su Bile i postoljne riječi Kristove, koje im je rekao.

Pridigao je ruke i blagoslovio ih.

Učenici popadaju na koljenja. Zaglavili su se u Učitelje. Stajao je pred njima božanski dobar, — božansno divan. Počeo je u njima gospodino i mnogo ljubavi. Protrnuli su, osjetili da se nešto izvanredno događa. Da li su shvatili, da se našao na isti dan?

Tada se Oma, koja je stvorio svemir, stade ukrasiti u njega. Polagano se uzdržao pred Apostolima, i jasno im pokazao, da se vraca Oca.

Na koljenima, s prestravljenim očima, pruljajući ruke, kao da Ga teže zadržati, Apostoli su gledali za njima.

Šok je u tome času morao doći i kajanje na svakog kohabanja, želju da se samo još ne čas na njima vidi, da Ga samo jednom mogu zamoliti za oprećenje, — zahvaliti Mu se. — uveriti Ga o svojim odanostima i ljubavi.

Na Krista, zasjen sjajan oblik.

Šok je otišao Ocu, kojemu je bio po veći, i kojega nam nalaže sluzati.

pošte, sluje kao bila priprava za osnutak Crkve. Prije smrti Isusa odabire Apostole, vrhovne noćnice vlasti u Crkvi. Jedna je peti smrti učinjena, a na kojim uskršnju, popunjuje novozavjetno svećenstvo i presveti Oltarski Sakramenat, koji je sastavljen i sastavlja Crkvu.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima. Postje uskršnja, a prije uskršnju, idje dalekle kaudje i naučavaju svih naroda kraljevstvo.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima.

Postje Isus osnutak Crkve, time, da predstavlja običan vlast Petru i Apostolima

V. NEĐELJA PO USKRSU

18. V. 1959.

Sv. Misa počinje evanđe: Rademo riječ navještajte, da se čuje, sljetova. Navještajte do nakraju zemlje: Gospod je oslobodio put svoj, sljetova. Pekliš Bogu svu zemlju, pjevaju pjesmu Njegova imenu, daju slavu Njegovoj hvali.

U Podanku sv. Jakob, apostol (1, 22-27) uvi nas, da treba i vratiš zavoh, a ne samo slatili ga, da tebe zaustaviš jezik, ponositi sreće. »Predrag! Budite izvršitelji riječi, a ne sume smisao, koji varaju sami sebe. Jer ako tko slusao riječ, a ne hrabrije, sitan je čovjek, koji premostira u ogledalu svrje prirodne lice, koji, kad se egleda i udalja, odnosi zaboravlj, kakav je bio. Blažen će biti u svojem djelu onaj, koji se temeljno gleda u sovrseni zakon, nek bude i ostane u njemu, jer ne će biti kroz zaboravljiv shatalak nego izvršitelj djela. Ako to niste da je poboljan, a ne zaustavlja jesika svojega, njegova je poboljšnost izprazna. Čista i neoklanska poboljšnost pred Begom je i Osim ova: brinuti se za sreće i udovac u njihovoj nevolji i čuvati se neoklansim od cveća svijeta.«

U sv. Evandiju (IV, 16, 23-30) uvi nas Isus, kako treba da svoje molitve upravljamo k Bogu Ocu u Njegovoj Imu i da čemo sigurno biti uslijđani. Osim toga navještja, da će maskoro odljeti k Ocu u nebo. »U ono vrijeme reče Isus svojim učenicima: Zalata vam kažem, ake što zamolite Oca u hme moje, da će vama. Do sada niješte ništa mogli u moje Ime. Molite i primili ćete, da vaša radost bude potpuna. Ovo sam vam govorio u prispedobama. Dolazi vrijeme, kada vam vše ne ću govoriti u prispedobama nego vam objaviti otvoreno o Ocu. Onaj dan molit ćete u moje hme. Ne kažem vam, da će ja Oca moliti za vas. Jer sam Otar vas ljubi, jer sti u ljubilj mene i vjerovali ste, da sam izmalo od Oca i došao sam na svijet, opet ostavljajući svijet i odlazim Ocu. Tada Mu kažu Njegovi učenici: Suda znamo, da znas sve i ne treba da Te traže. Zato vjerujemo, da si izlaš od Begom.«

Poziva: Sve nase pravene molitve treba da upravljamo Bogu Ocu preko Isusa, ako želimo biti uslijđani. Izravno poslano nijesu savršene radi naše ne-savršenosti, a poslane preko Isusa bivaju po Njemu prije proštenja i odgovora. Pošto su opet Isusu bivaju po Njemu, pa zato imaju slijedeće vještice. Jesmo li to već pokusali da učinimo? Ako nismo, pokusajmo u našim slijedećim molitvama.

Jedini odgovor

Poučen Tvojim primjerom, tri puta sam Te pitao o važnosti stvari: »Gospodine, ljubiš li me? A Ti si štute.«

Ljudi su mi hvatili, nisam učinim oskuđevao, ali nisam bio sređan. Pitao sam se: Da li mi doista ljubi Svetišnjik? Tada sam Ti opet usklidkao: »Gospodine, ljubiš li me? A Ti si pravno žutio. I život su moj i da je pravno manje ljesteve ove zemlje.«

Tad sam se snuđio, jer u svemu tome još nisam našao Tebe. Ja sam vidio samo ljubav ljudi i Tvoju štruju. Mislio sam: Ljudi me voli, a Ti? Zar me Ti ne ljubiš više od njih, Ti, neizmjerena ljubav? Zar se Ti daješ nadimnuti od bijednih stvorova? I opet sam Te pitao u jecanju i susazama: »Gospodine, ljubiš li me više nego ovu?«

Tada si mi komadao da odgovori, u prvi mah težak i mučan odgovor. Dao ti mi svoj križ.

Ljudi me više nisu častili, snašala me oskuđica i svak jedi suze su preplovile dušu moju.

Zar je to moguće, da si mi nakon tolikih molitava napustio? Zar si to mogao? Ta, Njaimložnordjinj? I počeo sam se buniti: »Je li to moguće, da si mi ova-ko okrutno napustio?« »Zašto si me ostavio?« »Zar nije vrijeme ove naše doline, vrijeme milosrđa?« U taj trenutak sjelo sam se grijesnice u hranu. I spomenuo sam se, kako se mla-đe spaje s bijedom, kada smo sami.

Tada sam priglio tvoj križ i sjedi-šao sam se s-Tobom u bolu.

Više nisam trebao da Te pitam: »Go-spodine, ljubiš li me? Više nisam tra-tio sreću. Po radosti svojeg križa Ti mi govorio:

»Ti sadu sve znas, ti znas, da te lju-biš.«

SPASOV

MOLITE

I DAT ĆE VAM SE

Cetrtdeset dana iza Uskrsa slavi se Uzasača Gospodinovo nebo u hramu narod taj blagdan Spasoje.

Pošlije uskršnja nije se Gospodin odnosh vratio nebeskomu Ocu, nego je ostao na zemlji još cetrtdeset dana i u te se dane čestje javio Apostolima i učenjima. A kad ih se javio posljednji put, zapovjedio je Apostolima da pre-povijedaju evanđelje svim ljudima, i koji uzvjeruju i pokrate se, spustiće se, a koji ne uzvjeruju, da će se osuditi. Potom ih je izveo na Maslinenu grodu i u zasluž je na nebo. Sa sobom je Gospodin poveo u nebo i duše premulih pravednika u Starom Zavjetu.

Na povratak Isusov na nebo sjeda na svetkovinu Uzasača ili Spasoje. Uzasača se slavi u Crkvi od najstarijeg vremena, a sv. Augustin veli, da su tu svetkovinu uveli Apostoli.

Ni mjestu, s kolega je Isus uzasao na nebo, sagradila je mati Konstantin Vel, prekrasnu crkvu, koju kasnije razorio Persijani. Kasnije je na tom mjestu podignuta nova crkva, ali su je doskorci srušili Saraceni. Danas stoji na mjestu uzasade malu kapelu.

Na Spaso se izvjevanđelja kod svetane službe Božje utrne uskršnja svjeća, koja je od Uskrsa stajala sa strane evanđelja.

U Jerusalemu Isao je na taj blagdan evanđelj opodio na Maslinenu grodu. Tri dana prije Spasova drže se opodbi pre-zvani prošnim narodom. U tim je opodbu nosio nekadaš narod vijence od bijelih i crvenih ruža, pa se one kasnije čuvale u kućama da ih stide od groma. Drugdje su opet u te dana nosili u spuhi klavose, pa ih čuvali u kućama i molili: Boga da saču žito od nevremena.

Maslininska gora leđi istočno od Jeruzalema. Visoka je oko 800 m.

Ime imo da brojnih uljika, koje se tamo bile zasadene.

Mnogi su narodni običaji povezani s tom svetkovinom. Na prvom mjestu vjatja spomenuti opodebe pozvana križari ili križi, koji se i danas drže u ne-mima. A u Primjeru, ali se kasnije izgubile. Zato se taj blagdan naziva u svodu i »Križev«.

Dan prije te svetkovine prirede dje-vjeđice i dječaci križ i okite ga cvijećem i vjenčicima i ih nositi križ sercem i pjevaju križarske pjesme, a neke su od njih vrlo stare — Negdje opet nose momci isaraće štapove u ruci, pa i križice i pjevaju.

U južnjim krajevinama vodi se teg da-nja putna blago na pasu, i tamo se na prvi putna blago na pasu, i tamo se na svetkovinu i neke vrste pastirski blagdan.

Na Spasovo i na Dubove postavljaju neđige visoka stabla, zvana majduš, okrenuta zelenjama i cvijećem, a na vrhu im zelenu grona. Majduš se meću ili pred kuce privršiti ili pred opuskati zgradu i tu je na vrhu postavljen kip kralja, koga dobiva, koji se prvi popune do vrha na drvo. Taj je običaj došao u zapadne dijelove Hrvatske iz susedne Slovenije.

U vidi se Spasovom ima mnogo i su-jevjerja. Negdje jedu tog dana ljuđi meso same od životinja, koje pršu. U nekim se krajevinama misli, da su ne-sretni brakovci sklopjeni na Spasovo, da si tako napreduje povrće tog dana za-sideno, ali da brzo rastu buće i ugredi, ako se toga dana posade, pa dobro napreduju pilici, koji se izlaze iz jaja nasadenih na Spacovo.

Uzasaču se Isusovo na nebo evjekovječili mnogi slikari, kao Giotto, Perugino, Correggio, Rembrandt, Uhde. Na slikama je prikazan Isus ili kako ide u nebo, ili kako se udizje prema nebesima, ili kako Ga nose u nebo anđeli. Fr. L.

»Budite lavnitelji riječi, a ne samo sljedite.« Ove riječi Poslanice sv. Jakoba apostola upućuju nam sv. Crkvu u liturgiju. V. sedjeće po Uskrsu. Svojim djelima, izvršavanjem, oživotvorenjem riječi Božje u našem životu moramo iskazivati svetu kršćanstvo.

Kršćanstvo je vjera samosazje, vjera odricanja, vjera čvrste smodnicopravne. Kršćanstvo trudi od čovjeka, da se odriče svih preteranosti, svih nastrane-sti, svih zloupotreba, na koje nas vne-ša polycravna narav. Kršćanstvo od nas trudi, da se odričemo i dopuštenim uitakama, da bismo stekli snage, kako bismo se mogli kloniti nedopuštenim. Kršćanstvo nas uči, da se odričemo ne samo onoga svršinoga, nego i potrošnoga, da bismo mogli pomoći bližnjemu, koji se nalazi u bijedi. Kršćanstvo nas uči, da svladavamo svoju narav i da djelotvorno i ljubljivo i svoga neprijatelja. Kršćanstvo nas uči, da ni pod keju cijenu ne klijemo Božje zapovijedi.

Prihajemo, da je lakše biti sluhatelj nego vlasnik križa riječi. Prihajemo, da je našoj naravi udobniji diviti se uživljenoj, ljetopoj kršćanstva, nego kršćanstvo djelotvorno provoditi u život. Oholost, telesne strasti, samoljubje, granzivost za zemaljski dobrobiti i udobnostima, koja nema dobra pružaju, nije lako u sebi svladati. Ali moramo biti svijesni toga, da se sv. Ije-potu po kršćanskog života, cijela njegova uživljenošć sastoji u svladavanju sume-ga sebe, u samodisciranju te u širokoj ljubavi prema bližnjem. »Ako te No-šte idi za mnom, neka se određe sanjova sebe, neka urne svoj križ i neka Mi slijedi.« To su Isuseve riječi upućene svim nama, koji želimo i koji hoćemo da budešmo Njegovi učenici, Njegovi slijedbenici, koji hoćemo da budemo vjerni sinovi Njegove Crkve.

Bezbrižno su prilike u našem svaki-dinjenju životu, u kojima se krivo shvaćenjem naših osobnih interesi kose s Božjim zakonima. Bezbrižno su napastis, koje nas zavadaju na kršćenje čudoređnih kršćanskih zakona. Godi čemo smo-sljediti snage, da uvijek ostanemo karakteristični kršćani, vjerni zakonu Božjem i na-šoj kršćanske svajesti? Molita je naj-glavniji i prvi preduvjet pravog, djelotvornog i karakternog kršćanskog žive-tja. Stara je poslovica: »Tko ma dobre moliti, taj zna i dobro živjet.« Količke kršćanina napreduju u molitvi, moliti če-ne prepoznati u djelotvornom kršćanskom životu. Od usmene molitve, kojom ed Bogu prošinje pomoci u ranim našim duhovnim i tjelesnim potrebama, do unutarnje molitve, razmatranja, kojim se potpuno ujedinjujemo s Bogom, po-puno se i bezuvjetno preddajemo Nje-gevoj sv. Volji, veliki je razlik. Ali, taj razmak, tu udaljenost od običnog kršćanina do sveca, možemo svladati i prijeci opet samo molitvom. Moliti na-me znati uzdrati svoje srce i svoju pa-met t. j. sveju dušu Bogu. Kada dugotrajni i neprestani uzdranjem naše duše Bogu dodemo dođe, da se pet-pe-njedno slijedimo s Njim u ljubavi, onda smo postigli vrhunac kršćanskoga ži-vota.

Na ljevom reljefu vidi se patrijarh Jakob, kako u sunu gleda anđele, kojih po ljestvama uzlete na nebo i slijave. Ispod tog je ovaj napis:

»Oti tvoje vidjet će gospodara svoga.« Suprotno ovom sjedi na pilastru pro-rok Jeremija, također s pločom, na kojoj čitame:

»Sane njegove bit će na nebo nje-govim.«

Iza ovih proraka nalaze se jošne na balustradi dva reljefa. Na desnom je prikazan Noah, kako klečeći prikazuje Bogu žrtvu, na koju iz otvorenog neba pada organ, da je zapali. Odozdo je napis:

»Oganj će saći s neba i zapaliti žrtvu.«

Na ljevom reljefu vidi se patrijarh Jakob, kako u sunu gleda anđele, kojih po ljestvama uzlete na nebo i slijave. Ispod tog je ovaj napis:

»A on vidje ljevac, gdje staje na zemlji i vrh se njihovih fili neba. (L. Mojs.)

Propovijedaonica se svrstaje ljevjom anđeoskim glavicom. Prvotvorenica je na stup na sjevernoj strani lade. Na južnoj se dolazi stubama bliži sakristije. Cjelo djelo je vrlo duhovito zamolio, pak se je doček već ne može dosta nagla-diti, niti još se nadiviti.

25 — GODIŠNJI JUBILEJ kanoniza-cije (proglašenja svetom) sv. Teresije od Djeteta Isusa i od Svetoga Ica. slavi se 17. svibnja 1950. Njegovi mnogi životni događaji i zahvaljivosti prekrasno su bogato rezbarjani, prikazani su u reljefu Jozu i Haleb nosedi na kolcu iz običane željezne plastične staklenice. Na dolnjem plodi slijedeti napis, koji hravatiski glasi:

»A ti budi trijesc u svemu, ti pi-zi, nisam djele evanđelista, stvaru sva-ju hrvatski pispase!« (Tim. 4, 5).

Nedavno oženjeno prekoštenje prekrasno su u bogatu pozlaćenom reljefu prikazani su u reljefu Jozu i Haleb nosedi na kolcu iz običane željezne plastične staklenice. Na dolnjem plodi slijedeti napis, koji hravatiski glasi:

»A ti budi trijesc u svemu, ti pi-zi, nisam djele evanđelista, stvaru sva-ju hrvatski pispase!« (Tim. 4, 5).

Propovijedaonica se svrstaje ljevjom anđeoskim glavicom. Prvotvorenica je na stup na sjevernoj strani lade. Na južnoj se dolazi stubama bliži sakristije. Cjelo djelo je vrlo duhovito zamolio, pak se je doček već ne može dosta nagla-diti, niti još se nadiviti.

Amen.«

stre redovnici karmelitanke: Marija Paulina — u redu Majka Agnesa od Isusa, sada prljeva karmelitkog samostana, i Marija Celina — u redu sestra Genoveza od Svetoga Ica i ed. sv. Teresije. One žive u istom sumnatašu, u kojem je s njima zajedno živjeli sv. Terezija. U sportom ova karmelitkinje blagoslovjavaju se svake godine na 17. svibnja ruhe sv. Teresije od Djeteta Isusa.

